

ПОГАНІЙ ПЕС!

—)К

оли ти вже приблуда — нема чого їжею перебирати!

То дзявкає Перчичка. У неї надзвичайно різкий голос. Слова горохом сиплються по кухні, відскакують від стін, стелі, підлоги, змішуються з брязкотом посуду. Надто багато шуму. Аж Песик перестає її розуміти. Просто притискає вуха до голови й чекає, доки галас мине. Зрештою, хіба то вперше? Його не хвилює, що до нього ставляться, як до приблуди. Так, він жив на вулиці — і що з того? Він цього ніколи не соромився. Так і запишіть. Але який же в Перчички пронизливий голос! Яка ж вона балакуча! Якби Песик не потребував усіх своїх чотирьох лап, аби сидіти, гордовито виструнчившись, —

7

поламані холодильники на звалищі Вільнев на околицях Ніцци. Це дуже поганий спогад. Ми до нього ще повернемося.

— Знову цей пес! Не хоче їсти супу!

— І навіщо здійсмати такий гвалт? Замкни його на кухні — їстиме, аж за вухами лящатиме.

Велетенські ноги розвертаються, і Великий Смердюх суне геть, лаючись собі під ніс:

— Дістала ця шавка...

«Шавка». Це слово часто заміняє Песикові ім'я. Є ще й інші назвиська, не набагато люб'язніші: «дворняжка», «приблуда», «псина», «погань» тощо. Песик добре знає їх усі, та вже давно покинув лічити й ображатися.

— Чув? На кухню! На всю ніч! Доки не з'їси супу!

Вона що, сміється з нього? Наче йому колись дозволяли спати деінде! Наче колись він проводив ніч на килимі

ЧУДЕРНАЦЬКА АТМОСФЕРА

Н е в тому річ. Він не перебирає їжею, ні. І не те щоб суп був поганий. Теж ні. Не гірший від решти супів, що їх йому давали. Навіть, якщо добре принюхатись, у ньому вчувається віддалений запах м'яса — дуже слабкий, та все ж...

Він не їсть супу, бо зажурений. Він сумує, бо сумує Яблучко. Коли Яблучко журиться, вона нічого не їсть. Тож і він не буде. Нізащо. Із солідарності. Перчичка та Великий Смердюх так і не вгледіли тут зв'язку. Їм бракує уяви.

Адже сьогодні ввечері, за столом, Яблучко підперла голову кулаками. Песик одразу відчув, що наближається буря. А потім уривчасто цідила крізь стиснуті зуби:

і не сказавши «Добраніч». Лише Песикові кинула швидкий погляд (ледь помітно підморгнула — зумисне), щоб знав: він тут ні до чого.

«Чудернацька атмосфера», — міркує собі Песик.

Він стягнув із ручки кухонної шафки сухого рушника й ліг на нього, бо кахлі все ж таки холодні. І тепер, поклавши пісок між лап і суплячись перед мискою вистиглого супу, він намагається осягнути, що відбувається.

«Останнім часом у цьому домі коїться щось дивне».

Він не знає точно що, але відчуває — воно вже близько. Два чи три дні поспіль Великий Смердюх і Перчичка дивляться на нього скоса. І щоразу стишують голос, варто лише Яблучку опинитися поблизу. Дівчинка зрештою теж щось відчула. І тепер пасе батьків краєчком ока. А й справді, з якого це дива вони раптом

Так, Час ніколи не зраджував Песика.
А ось люди...

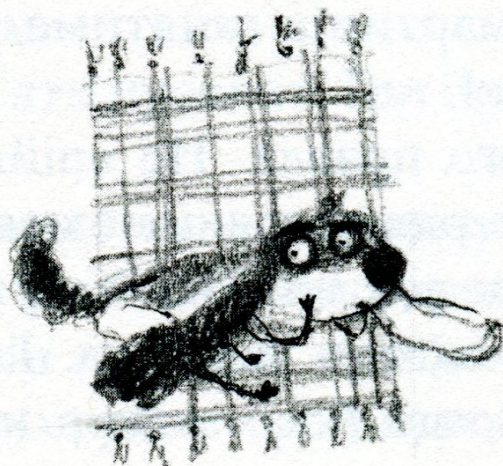
«Люди...» — бурмоче Песик. Він уже більше не знає, де він, а де його роздуми. Думки втрачають чіткість, слова наче хтось обгорнув ватою. Повіки опускаються.

«Добре. Буду спати».

Він намагається розплющити хоч одне око, та його лапи вже мчать, обганяючи сон.

«Гаразд», — зітхає він.

І засинає.

Песик не припиняє гасати понад водою, а вони — з різкими криками злітати просто в нього з-під носа. Бризки піни з їхніх лап іскрами спалахують на сонці, біла блискавка розгорнутих крил розтинає блакить небес.

Це було красиво. А Песик тоді просто грався. Він грався щоразу, коли випадала нагода, бо до того часу в його житті було не так вже й багато радощів.

Коли він повискує вві сні, скрутившись калачиком на підлозі кухні (крізь стиснуті щелепи рветься ридання), коли тремтить із голови до кінчика хвоста — значить, він пригадав початок свого життя, своє раннє дитинство. А воно було геть невеселим.

Один із п'яти цуценят. Три брати, сестра — і він.

— Подивимось, — гримнув людський голос, щойно вони народилися. (Здавалося, він долинав просто з неба і падав, мов грім, у картонну коробку, яка

Що було далі? Він знепритомнів?

Таємниця.

Він пам'ятає лише, що, коли отямився, був ранок, сонце пестило його тільки, а довкола тлумилася неймовірна кількість запахів. Пам'ятає вир мартинів, що кружляв у небі, і чорний пісок собаки, яка з гарчанням греблася поряд серед консервних бляшанок, старих шин, продавлених матраців і рваних черевиків — словом, серед сміття.

— О! Нарешті ти таки розплющив очі, — сказала Чорнуха, нахилиючись над ним. — Саме час, сонце вже високо. Ти, звісно, не красень, але міцний горішок. Подумати лишень! Скажу тобі

[Купить книгу на сайте kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

просто перед собою, однак виявлялося, що тепер він переслідує якийсь третій запах. За кілька хвилин він остаточно втрачав орієнтацію, вертався по власному сліду, то крутився на місці, то кидався бігти й одразу ж ставав мов укопаний, то знову рушав, похитуючись, наче п'яничка, щоб врешті впасти геть виснаженим і негайно заснути.

Коли він прокидався, Чорнуха була поряд і старанно зализувала його рани.

— Гляньте на це жахіття! Ти подряпав носа об консервну бляшанку й порізався уламком пляшки. Хіба так складно дивитися, куди ставиш лапи?

Поволі він навчився виокремлювати окремі нитки із заплутаного клубка запахів і став дуже вправним нишпоркою. Якщо чесно... Чому б одразу не відкрити всі карти? Він знався на вистежуванні запахів краще за всіх собак на звалищі. Навіть найстарші питали в нього поради:

23

лювання, — наприклад, стегнової кістки, — треба було прокинутися вдосвіта, щоб застати приїзд сміттєвоза, і братися до роботи, щойно той поїде. От лише скрізь повно ледацюг, які страшенно не хочуть рано прокидатись і гадають, що варто дати іншим зробити всю роботу, а самим з'явитись у слухний момент із палаючими люттю очима, настовбурчивши хутро та вишкіривши ікла. На Песика раз чи два ось так нападали, але

